

ת"ד 1990/08/13 - מדינת ישראל נגד ניסים נוני ויצמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

13 אפריל 2015

ת"ד 1990-08-13 מדינת ישראל נ' ויצמן

לפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד סיבוני

נגד

ניסים נוני ויצמן

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד רופא

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה בקלות ראש, כמפורט בכתב האישום ובהכרעת הדין.

כעולה מעובדות כתב האישום והכרעת הדין, הרי שביום 22.11.13, בשעה 18:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם מחלף כביש 20 לכיוון דרום, פנה שמאלה, מבלי לציית לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, חסם דרכו של דרור בן נפתלי, שנהג אותה עת בקטנוע, בנתיב האמצעי, מבין 3 נתיבים, ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מערב לכיוון מזרח וממול לכיוון נסיעת הנאשם ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלות של ממש - שבר באגן, שברים בירך שמאל, שבר בכף יד שמאל, אושפז במחלקת טיפול נמרץ למשך 3 ימים, כשהוא מורדם ומונשם ולאחר מכן, אושפז כשלושה שבועות במחלקה האורטופדית, נזקק למספר ניתוחים, להשתלת פלטינות וברגים ולתקופת אשפוז ושיקום. כיום, עובר עדיין טיפולי שיקום ואינו עובד במשרה מלאה.

כמו כן, ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

ביום 14.1.15, ניתנה הכרעת הדין בתיק ולבקשת ההגנה, נדחה מועד הטענות לעונש וביום 4.2.15, הציגו הצדדים טיעוניהם, לאחר שעתירת ההגנה, למתן תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, טרם מתן גזר הדין, נדחתה, כמפורט בפרוטוקול.

טיעוני המאשימה

בתמצית, התייחס ב"כ המאשימה לחומרת הנסיבות והתוצאות הקשות של התאונה וטען כי, מתחם הענישה ההולם ינוע בין פסילה משמעותית, מעבר לפסילת המינימום הקבועה בחוק לבין פסילה לשנים וכן רכיבי ענישה נוספים, שינועו בין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור ועד מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה פרט את עברו התעבורתי של הנאשם, הכולל 30 הרשעות קודמות משנת 1994, לרבות עבירות חוזרות

עמוד 1

של נהיגה במהירות מופרזת, אי ציות לתמרורים שונים ועוד, התייחס להעדר עבר פלילי וטען כי להיות הנאשם אדם נורמטיבי אין לייחס משקל מכריע בגזר הדין, על פי הלכת בית המשפט העליון במקרים דומים.

נוכח חומרת החבלות שנגרמו לרוכב המעורב, ביקש ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל, לתקופה שלא תעלה על 6 חודשים, על דרך של עבודות שירות, פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ-24 חודשים, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי.

ב"כ המאשימה תמך טיעונו בכמה פסקי דין - רע"פ 262/91 ארביב נגד מדינת ישראל, ע"פ 4088/90 אביטן נגד מדינת ישראל, רע"פ 2564/12, קרני נ' מדינת ישראל, רע"פ 7257/12, סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל.

טיעוני ההגנה

בתמצית, טען ב"כ הנאשם, בנוגע לנסיבות המקרה, כי ייתכן והיה בלבול במערכת הרמזורים, שהביא לכניסת הנאשם לצומת.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, טען בא כוחו כי מדובר באדם שומר חוק, אב לשני ילדים קטינים, שעברו התעבורתי אינו מכביד כלל ועיקר.

עוד נטען כי הנאשם משמש כמנכ"ל של חברה המייצרת מברשות לצביעה בתעשייה, המהווה, מתוקף תפקידו ואישיותו, מודל לחיקוי בחברה, מקדם העסקת עובדים ממגזרים שונים וכן, עובדים בעלי מוגבלויות, שהניע עובדים נוספים להצטרף אליו, לפעולות התנדבות שהוא מבצע בכפר הנוער "עיינות" ולפעולות התנדבות נוספות, כעולה ממכתב מטעם יו"ר דירקטוריון החברה, הגב' אביבית פרקש בונצל ומכתב ממנהלת מרכז הלמידה בכפר הנוער "עיינות", שהגישה ההגנה.

מטיעוני ב"כ הנאשם, לא ניתן לקבוע מהו מתחם הענישה ההולם, לדעתו וכן, לא ניתן ללמוד על העונש אותו הוא רואה כמתאים בנסיבות המקרה, למעט הימנעות מהטלת מאסר בפועל ולו בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשם הגיש את ת.ד. 2030-11-12 מדינת ישראל נגד דבח ועפ"ת 33404-08-11 שרייבר נגד מדינת ישראל והתייחס לעפ"ת 30523-09-14 די קורי נגד מדינת ישראל, לתמיכה בטיעונו.

הנאשם העיד על עצמו כמי שמהווה דוגמה אישית לעובדים בחברה ולילדיו, מודע לחשיבותה של נהיגה בטוחה ואף מרצה על כך לעובדים בחברה, מבין את הצורך בענישה מחמירה, אך סבור כי המקרה שלו שונה ממקרים אחרים.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על גרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בגין אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה בקלות ראש, כמפורט בכתב האישום ובהרחבה, בהכרעת הדין.

בע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל, נקבע המתווה הראוי לגזירת העונש, על יסוד תיקון 113 לחוק העונשין:

"בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם".

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתו הרשלנית של הנאשם, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

ברע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת".

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

נוכח חומרת החבלות הגופניות שנגרמו לרוכב המעורב, כמתואר בכתב האישום, בתעודות הרפואיות שהוגשו בעניינו ומעדותו בבית המשפט ויודגש, מבלי שניתן משקל ממשי לנטען מפי ב"כ המאשימה במועד הטיעונים לעונש, ללא מסמכים רפואיים רלוונטיים, הרי שמדובר בפגיעה ממשית, שיש בה כדי להשפיע על מהלך חייו של המעורב עד היום.

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל.

כאמור לעיל, כל צד התייחס ו/או הגיש פסקי דין לתמיכה בטיעוניו, המאשימה - פסקי דין שקדמו לתיקון 113 לחוק העונשין ופסקי דין מאוחרים לתיקון, בהם הוטלו עונשי מאסר בפועל ופסילה ממושכת:

רע"פ 2564/12, קרני נ' מדינת ישראל - תאונת דרכים בה לא ציית הנאשם לאור אדום ברמזור וגרם לתאונת דרכים, ב נחבלו הנהגת המעורבת ובתה הקטינה, חבלות של ממש קשות ביותר, ע ד כדי פגיעה נוירולוגית קשה בקטינה. בית המשפט העליון העמיד את עונש המאסר על 3 חודשים, שירוצו מאחורי סורג ובריה ואישר 40 חודשי פסילה בפועל.

רע"פ 7257/12, סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל - תאונת דרכים בה פגע נאשם בהולכת רגל, על גבי מעבר חצייה וגרם לה לחבלות קשות ביותר, עד כדי הפיכתה לסיעודית ונכה בשיעור של 100% בעלת נכות תפקודית של 175%.

אף שמידת הרשלנות זהה למקרה שבפני, מדובר בחבלות של ממש ברף גבוה יותר.

ההגנה, התייחסה לפסק הדין הבאים, בהם לא הוטל עונש מאסר בפועל, גם לא בדרך של עבודות שירות:

ת.ד. 2030-11-12 מדינת ישראל נ' דבח - בו ציינה כבוד הש' פראג לבוא, מפורשות: "**מתחם הענישה ההולם נסיבות תאונה זו, היה אמור להיות מאסר בפועל או לפחות מאסר בעבודות שירות וזאת לאור התוצאות הקשות של התאונה**", אך נמנעה מהטלת עונש מאסר, בשל רשלנותו התורמת של הנפגע, לקרות התאונה.

עפ"ת 33404-08-11 שרייבר נ' מדינת ישראל - בו מצא בית המשפט המחוזי בחיפה, לבטל עונש מאסר על נאשם, שוטר, שגרם לתאונת דרכים, תוך כדי נהיגה בניידת משטרה וכתוצאה מהתאונה, נחבל הולך רגל חבלות של ממש, אך, כעולה מכתב האישום, במדרג נמוך יותר מאלו שנגרמו למעורב במקרה שבפני.

עפ"ת 30523-09-14 די קורי נ' מדינת ישראל - בו מצא בית המשפט המחוזי בתל אביב, לבטל עונש מאסר בעבודות שירות, שהוטלו על נאשם שגרם לתאונת דרכים וחבלות של ממש קשות, לנוסעת שהרכבי על אופנוע, אגב נהיגה בשכרות ובקלות ראש, תוך שהוא קובע כי היה מקום לייחס משקל לכך שהנאשם עצמו נחבל חבלות של ממש בתאונה, הודה במיוחס לו, נטל אחריות, הביע אמפטיה לנפגעת בתאונה ובני משפחתה ביקשו מבית המשפט, כי לא יחמיר עם הנאשם.

ניתן לראות כי גם בפסקי דין אלה, אין כדי לעמוד על מתחם הענישה הראוי בעניינו של הנאשם.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

כמפורט בהכרעת הדין, הנאשם נכנס לצומת מרומזר, מבלי לציית לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, דהיינו, עסקין ברשלנות ברמה גבוהה.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם והתוצאות הקשות של התאונה, הנו מאסר בפועל, לתקופה שבין חודש ל- 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות או במאסר ממשי וכן פסילה לתקופה שבין 12 חודשים ועד 3 שנים, הכל על פי מהות החבלות ואופיין. כמו כן, יש להטיל על הנאשם מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס כספי ולעיתים, פיצוי לנפגע בתאונה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם נוהג משנת 1994, עברו התעבורתי כולל 30 הרשעות קודמות, ביניהן עבירות חוזרות של נהיגה במהירות מופרזת, אי ציות לתמרורים שונים, שימוש בטלפון נייד, נהיגה ללא רישיונות תקפים ועוד, ללא תאונות דרכים קודמות. אין מדובר בעבר תעבורתי תקין.

הנאשם לא הודה באחריותו לגרם התאונה, לא הביע חרטה בפני בית המשפט, אלא טען כי מדובר, מבחינתו, בסיפור "קפקאי". לנתון זה, תהיה השלכה מסוימת על גזר הדין, לחומרא, כעולה מהלכת בית המשפט העליון ולעניין זה, ראה -

רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל, שם נאמר:

"בדין קבעו הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על המעשים".

רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

מטיעוני ב"כ הנאשם, הנאשם והמסמכים שהוגשו בעניינו, מצטיירת תמונה של אדם נורמטיבי וחיובי ככלל, העוסק בפעולות התנדבות ותרומה לחברה.

עם זאת, **ברע"פ 3764/05 בן זויה נגד מדינת ישראל**, נאמר:

"ואמנם, בעבירות תעבורה אשר יש בהן כדי לסכן חיי אדם גוברים לא אחת שיקולי ההרתעה על ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של העבריין. ראו: ע"פ 674/99 מיכאל טויטו נ' מדינת ישראל, תק-על 99 (2) 1470; רע"פ 2842/96 כחלון ויקטור נ' מדינת ישראל תק-על 96 (2) 481, 482".

ברע"פ 5792/11 תורג'מן נגד מדינת ישראל, נאמר:

"איננו יודעים אל נכון מה יניא נהגים מנהיגה רשלנית, אך המסר צריך להיות כי גם האדם הנורמטיבי בכל חייו עד הנה עלול להיענש במקרים הרי אסון בחומרה המתאימה".

בנסיבות המקרה, אין מנוס, לטעמי, מעונש מאסר, לתקופה קצרה, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, לאחר שהנאשם נמצא מתאים לריצוי עונש מאסר בדרך זו, כעולה מחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

אישיותו של הנאשם, חיובית ככל שתהיה, אין בה כדי לגבור על האינטרס הציבורי, המחייב ענישה מחמירה, שיהיה בה כדי להרתיע את ציבור הנהגים, מפני נהיגה רשלנית ותוצאותיה האפשריות. כמו כן, אין מקום להעדיף את טיעוני ההגנה, לגבי פגיעה במשפחתו של הנאשם ובחברה אותה הוא מנהל, על פני הפגיעה שפגע הנאשם, בנהיגתו הרשלנית, ברכב המעורב ובערכים החברתיים, כפי שפורטו לעיל.

עם זאת, נסיבותיו האישיות של הנאשם, תלקחנה בחשבון בגזר הדין, לגבי משך המאסר והפסילה.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-60 ימי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות. הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע את עבודות השירות לשביעות רצון ממוניו, ייגזר עליו עונש מאסר ממשי כחלופה. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 16.6.15.
2. פסילה למשך 20 חודשים. הפסילה תחל לא יאוחר מיום 17.5.15, בשעה 10:00.
3. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.
4. אני דנה את הנאשם ל-6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה וגרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש. הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ה, 13 אפריל 2015, במעמד
הנוכחים.